

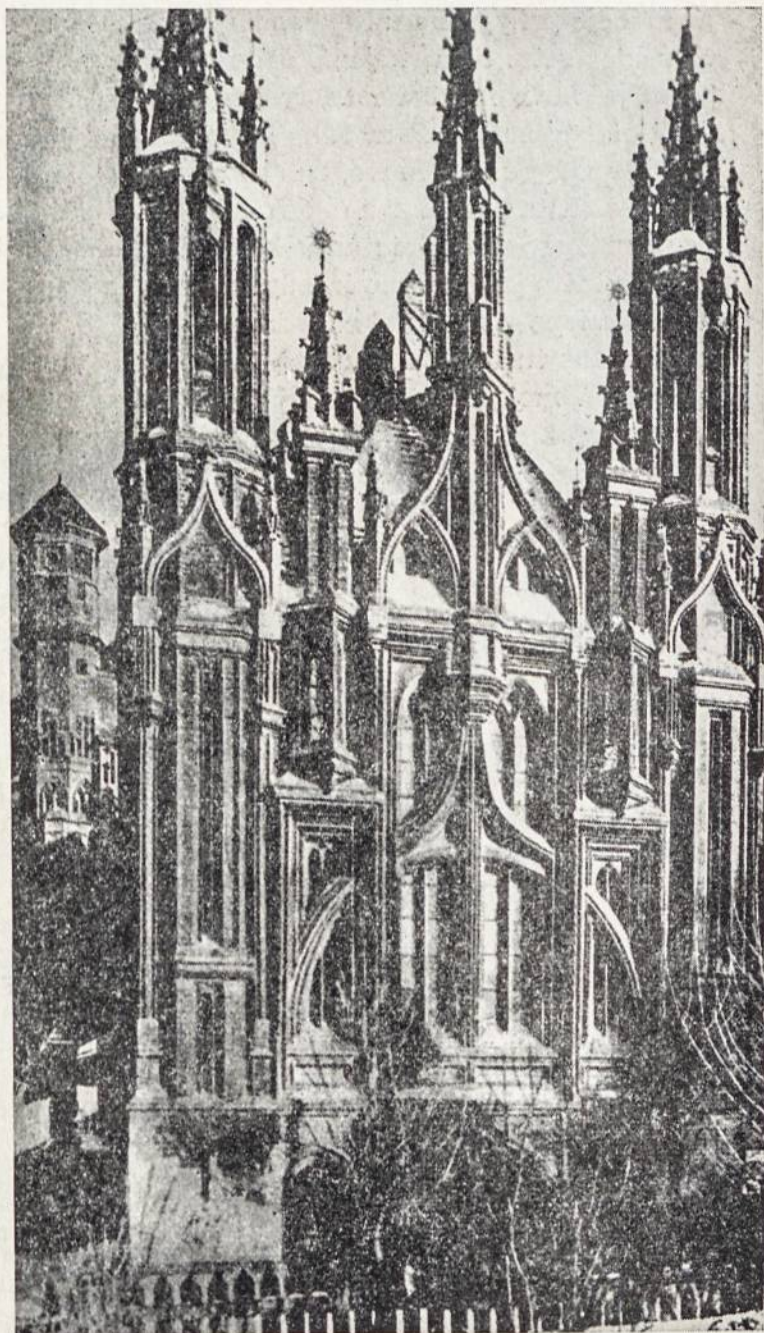
KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių

Draugijos Savaitraštis

Lekcija ir Evangelija
Dievo Žodis
Pasakykite žmonėms
Lūrdas ir šachmatai
Vasario 16 minint
Iš Marijonų kunigų seminarijos
veikimo
Misijų skyrius
Laiškas iš pragaro
Žinios iš katalikiškojo pasaulio
Žinios iš lietuviškojo pasaulio

Šv. Onos bažnyčia Vilniuje. Ši bažnyčia yra gražiausias gotiškas statinys ne tik Lietuvoje. Ji yra skaitoma vienu iš gražiausių pastatų visame pasaulyje.

No. 67 XXX metai

Vasario (Febr.) 16, 1952

*Evangelija**Lėkaija*

Luk. 8, 4-15

2 Kor. 11, 19-33; 12, 1-9

ANUO metu: Susirinkus gausiai miniai ir besiskubinant pas jį iš miestų, jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito pakelėje, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp erškėčių, ir drauge išdygę erškėčiai nusmelkė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygusi davė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas, jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklausai! Jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškia. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, o kitiems skelbiama prilyginimas, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: sėkla — Dievo žodis, pakelėje — tai tie, kurie klauso, paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos — tie, kurie, išgirdę, su džiaugsmu priima žodį, bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui, ir pagundos metu jie atitraukia. Kas krito tarp erškėčių — tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami, rūpesčių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neduoda vaisiaus. O kas krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir duoda vaisiaus kantrume.

BROLIAI: Jūs mielai noru pakenčiate paikuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia nelaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lyg kad mes būtume buvę silpni tame dalykas. Kuo kas nors drįsta girtis (paikybėje sakau), drįstu ir aš. Jie yra Kristaus tarnai (kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydų gavau penkis kartus po keturias dešimtis kirčių be vieno; tris kartus buvau rykštemis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose jūroje, pavojuose tarp netikrų brolių, varge ir skurde, daugelyje būdėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei reikia girtis, aš girsiuosi savo silpnumu. Dievas ir Tėvas Viešpaties mūsų Jėzaus Kristaus, palaimintasis per amžius, žino, kad aš nemeluojau. Damaške karalius Areto šalies viršininkas sergėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinėje buvau

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. V. Bagdanavičius, MIC.

DIEVO ŽODIS

Kun. Jon. Petrenas

“Po to atvykau aš į Milaną pas vysk. Ambrozijų, Tavo, Dieve, uolųjį tarną, kurį jau tada tokiuo laikė visa žemė ir kurio pamokslai nepaliaujamai maitino klausytojus “geriausiais kviečiais” (Ps. 80, 17), nešė jiems džiaugsmą kaip aliejų ir girdė juos saldžiausiu vynu”.

Šv. Augustinas, Išpažinimai, V, 13.

Šitaip džiaugėsi šv. Augustinas, tada dar abejonėse ir klaidose gyvenęs, kai jam teko gyventi Milane (Italijoje) ir klausytis vysk. Ambrozijaus gražiųjų pamokslų, taip rūpestingai sėjančių Dievo žodžio sėklą žmonių širdyse. Dievo žodis pavergė ir svyruojantį Augustiną: jis pažino klaidingą savo gyvenimo taką ir pasiryžo jieskoti tokios tiesos, kurios grūdai krinta į nuolankią širdį ir atneša “šimteriopą vaisių” (Luk 8, 8).

Palyginime minėtoji sėkla — Dievo žodis jau ilgus amžius sėjamas į žmonių širdis. Vienur jis atsimuša kaip žirniai į sieną, kitur sukelia laikiną užsidegimą, po to gi vėl išgaruoja kaip rūkas, trečiur

nuleistas per sieną ir taip ištrūkau iš jo rankų. Jei reikia girtis (tiesa nepridera) aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apsisireiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų ir girdėjo slaptinius žodžius, kurių nė vienam žmogui nevalia sakyti. Tokiu aš girsiuosiu, o savimi nė kiek nesigirsiu, tik tai savo silpnybėmis. Nes, jei aš ir norėčiau girtis, aš nebūsiu neprotinggas, nes sakyčiau tiesą, bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ar girdi iš manęs. O kad aš dėl apsisireiškimų didumo nesikelčiau puikybėn, man duotas akstinas mano kūnui, šėtono augelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs, bet jis man tarė: Gana tau mano malonės, nes jėga įgyja tobulumo silpnybėję. Taigi, aš mielu noru girsiuos savo silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.

— nuolankume ir kantrume atneša šimteriopą vaisių...

Dievo žodžio pasisekimas priklauso nuo trijų aplinkybių: nuo paties sėjėjo pasiruošimo, nuo klausytojų širdies dirvos, pagaliau — nuo veikiančios Dievo malonės, kuri brandina pasėtąjį grūdą.

1. Sėjėjo pasiruošimas

Buvo laikai, kada pamokslai uždegdavo minias ir vesdavo jas į drąsius žygius. Prisiminkime tik kryžiaus karų pamokslininkus! Miestų aikštėse ir skersgatviuose jie kalbėjo apie Šventąją Žemę, apie priešų klastą ir priespaudą, neleidžiančią krikščionims lankyti šventųjų vietų, Kristaus grabo. Minios klausėsi tų žodžių, jais gyveno. Jų širdys liepsnojo ir šaukė: “To nori Dievas! Eikime ir vaduokime šv. Žemę!” Ir minios žmonių traukė į pavojingus, aukų reikalaujančius karus...Kažin, kaip šiais laikais reaguotų žmonės į tokias kalbas?

Šiais laikais daugelis nusiskundžia pačių pamokslininkų nepasiruošimu, neįsijautimu į skelbiamą tiesą, šaltą ir nuobodų jos skelbimą. Šit Europoje pamokslininkai išsiuntinėjo savo klausytojams klausimų lapus, prašydami pareikšti savo nuomones. Atsakymai nebuvo labai palankūs: “pamokslai esą per ilgi ir nuobodūs, neparuošti, per daug sausi, per daug jausmingi, gausu atstumiančio patoso, atitrauktos minties”... (plg. K. Z. Ignatavičius, Pamokslai: Lux Christi, n. 2, 1951).

Šitą pamokslų ydą ar nepasisekimus jaučia ir patys jų autoriai-pamokslininkai. Jie supranta, kad daugelis dabar sakomų pamokslų neturi tų “geriausiųjų kviečių”, neatneša to džiaugsmo kaip aliejaus ir negirdo savo klausytojų saldžiausiu vynu, kaip kad apie vysk. Ambrozijaus pamokslus Milane atsiliespė šv. Augustinas savo gyvenimo “Išpažiniuose”.

Antai garsusis Vengrijos pamokslininkas vysk. Tihamer Toth, kurio pamokslai išversti į įvairias pasaulio kalbas, kritiškai žvelgia į dabarties pamokslavimą ir ragina jieškoti "naujų kelių, kurie tobuliau ir gyvenimiškiau perteiktų žmonėms Dievo žodį".

2. Klausytojų širdies dirva

Trumpai žvilgterėjom į pačių pamokslininkų pasiruošimą, jų įsijautimą į sėjamą sėklą — Dievo žodį. Tai liečia juos pačius ir tuos, kuriems pavesta mokyti ir ruošti būsimuosius Dievo žodžio skelbėjus.

Dievo žodžio augimas, jo derlius žymia dalimi priklauso ir nuo klausytojų širdies, tos dirvos, į kurią jie krinta. Evangelija mini, kad toji dirva labai nevienoda: visų mindžiojama pakelė, žemė tarp erškėčių, gera ir sėklą priimanči dirva (plg. Luk. 8, 5-8). Tai gerai supranta patys ūkininkai, tai nujaučia ir tie, kurie laukia derliaus...

Pirmutinis ir pagrindinis širdies tos žodį priimančios dirvos nusiteikimas turėtų būti šitoks: nejieškoti pamoksluose kokio tai širdį dilginančio smalsumo, "sensacijų ar naujienų", bet **Jėzaus Nukryžiuotojo mokslo, kuris vakar, šiandieną ir rytoj yra tas pats, amžinas, žėrintis, patrauklus ir žavintis. Apašt. Povilas gražiai tai nusako: "Ir aš, kaip buvau pas jus, broliai, nuvykęs, neėjau su augšta kalba ar su išmintimi jums Kristaus liudijimo skelbti. Nes nesitariau jūsų tarpe žinąs ką kitą, kaip tik Jėzų Kristų ir tą prikaltą ant kryžiaus" (1 Kor. 2, 1).**

Nuolankus ir kantrus troškimas ko nors pasimokyti iš skelbiamo Dievo žodžio — antroji sėklą priimančios dirvos

sąlyga. Iš anksto nepalankus, perdėtai kritiškas nusistatymas pamokslininko asmens, jo kalbėjimo būdo atžvilgiu palaidoja bet kokią naudą ir pasisekimą. Tikrai nuolanki ir tiesą mylinti širdis visada suras grūdėlį tiesos, išminties ar meilės, kuris atneša sielai anų "gerųjų kviečių", teikia džiaugsmą kaip aliejų ir girdo ją saldžiausiu vynu, ką taip gražiai suprato Augustinas vysk. Ambrozi jaus pamoksluose.

3. Dieviškoji malonė

Pamokslas — Dievo žodžio sėjimas žmonių širdyse nėra vien žmonių darbas ar pastangos. Čia nėra eilinis ir kasdieniškas kalbėjimas, kurį girdime scenoje, tribūnoje, salėje, bet tai yra dieviškosios Kristaus pasiuntinybės vykdymas: eiti ir skelbti žmonėms džiaugsmo **Evangeliją, kad jie pažintų tikrąjį Dievą ir Jo siųstąjį Jėzų Kristų.** Tokios pasiuntinybės darbą, aišku, turi lydėti ir dieviškoji malonė, kuri sėjamam grūdui "duoda augimą, atneša šimteriopą vaisių".

Pamokslininkas, prie Nukryžiuotojo kojų trumpai valandėlei prieš pamokslą parpuolęs, klausytojai, nuolankume ir kantrybėje bekelią dvasios akis į dieviškąjį Mokytoją, turi sudaryti tą gražią sutartinę, kurioje Dievo žodžio sėkla "krito į gerą žemę ir išdygusi davė šimteriopą vaisių" (Luk. 8, 8).

Pamokslininkas ir klausytojai, padarę visa, kas tik galima tobuliau atlikti žmogaus pastangomis, be to, jas sustiprinę ir atgaivinę dieviškosios malonės "saldžiausiuoju vynu", nuolankia širdimi gali tikėtis, kad jų skelbiamas ir priimamas Dievo žodis maitins širdį "geriausiais kviečiais"...

PASAKYKITE ŽMONĖMS!

SU vis didėjančiu atkaklumu žmogus stengiasi pasisavinti Dievo teises. Adomas sukilo ir buvo išmestas iš rojaus. Kainas užmušė savo brolių Abelį ir buvo ištremtas. Per visus amžius iki pat šios dienos žmonės vis stengiasi užimti Die-

vo vietą. Dievas yra kantrus, bet kai jau imdavo bausti, žmonės grįždavo prie Dievo pažeminti ir daug iškentėję.

Už žmonių nuodėmes Dievas bandė karais ir jų palydovais: mirtimi, badu ir sunaikinimu. Žiauriausi žmonių istori-

jos karai vyko šiame šimtmečiu. Daug kartų Dievas išpėjo pasaulį per savo Motiną, bet tų išpėjimų niekas neklausė ir jiems netikėjo. Pirmasis karas paliko žmones išvargintus ir susirūpinusius; jie net davė pažadus, kad karo daugiau nebus. Tačiau Dievo Motina mus išpėjo, kad nė Tautų Sąjunga nė Pasaulio Teismas negali išgelbėti mūsų nuo dar didesnės katastrofos. Tik malda ir atgaila gali pabaigti žmonijos kančias. Marijos

⁵jos ir komunizmo. Nereikia tad stebėtis, kad šėtono tarnų nugalėjimui Marijai reikalinga kiekvieno dievobaimingo vyro, moters ir vaiko pagalba. Tuo tikslu Marija mus aplankė La Salette, Liurde ir galop Fatimoje. Jos prašymai ir nurodymai buvo vis tie patys: tik atgaila ir malda nukreips Dievo bausmę.

Pirmas Dievo Motinos pasirodymas toje ilgoje pasirodymų eilėje daugiau kaip šimtmečio bėgy buvo 1830 metais

Kristus, būdamas jaunas berniukas, maitina balandžius.

išpėjimai nebuvo išgirsti ir atėjo II Pasaulio karas, kaip buvo pasakyta. Jo padaryti griuvėsiai dar šiandien smilksta; bedievybė plečiasi; Marija vėl ragina žmoniją jos paklaudyti, jeigu ji dar nenori žūti. Tokia yra šiandien mūsų padėtis.

Nusivylusiai žmonijai šie laikai yra komunizmo laikai. Mums tai yra Marijos laikai. Amžina kova tarp Dievo ir velnio pavirto mirtina kova tarp Mari-

seseriai Kotrynai Laboure. Tada Marija pranešė, kad bus persekiojimų ir kančių, jei žmonės nesugrįš prie Dievo. Ragindama garbinti švč. Jėzaus širdį ir savo Nekalčiausiąją širdį Marija davė ses. Kotrynai pasiaukojimo reikalui ženklą—savo Nekalto Prasiidėjimo Stebuklingąjį Medalikėlį. Bet pasaulis neatkreipė į tuos dalykus dėmesio ir Prancūzijoje atėjo ilgas persekiojimų ir kentėjimų laikotarpis.

La Salette

1848 metais Marija vėl pasirodė. Šį kartą ji pasirodė La Salette dviem vaikams: Maksiminui ir Melanijai Mathieu. Dievo Motina skundėsi, kad žmonės nesilaiko Dievo Įsakymų. Todėl greit ateis bausmė: "Ateis didelis badas. Prieš badiui pasirodant, žemiau 7 metų amžiaus vaikai drebės ir mirs rankose tų, kurie juos laikys". Įspėjimo nebuvo paklausyta ir virš milijono žmonių Europoje mirė nuo bado. Maži vaikai mirė motinų rankose raitydamiesi iš skausmo. Po dviejų metų pasirodė Komunistų Manifestas ir į pasaulio sceną įžengė komunizmas. Buvo pastebėta, kad Marijos pasirodymai visada įvykdavo prieš komunizmo veiklos sustiprėjimą.

(Tąsa kitam numery)

Liurdas

Nekalčiausioji Marijos Širdis apsiereiškė Liurde 1858 metais kaip Nekaltas Prasadėjimas, kad paruoštų pasaulį, kaip Marija norėjo, atsinaujinimui tikėjime. Ji ir vėl primygtinai reikalavo melstis už nusidėjėlius. Rožančius buvo pasiūlytas kaip sėkmingiausia malda pasauliui pasigailėjimo iš Dievo išprašyti. Žmonės atsiliepė tingiai; dauguma liko abejinga. Karai ir nelaimės atėjo į Europą — prieita prie I Pasaulio karo. Mirė milijonai ir atrodė, kad karas net pasibaigti nebegali. Popiežius Benediktas XV kreipėsi į Mariją, Taikos Karalienę, tą titulą įrašydindamas į Marijos litaniją. Po aštuonių dienų atėjo atsakymas. Tai buvo Fatima!

Liurdas ir . . . Šachmatai

Kun. M. Urbanavičius, MIC.

Kai buvau įstojęs pas marijonus pasiskyrė mane važiuoti Amerikon misijonieriauti. Turėjau keliauti trumpiausiu keliu į Havrą, Prancūzijoje, o iš ten "kažinkokiu" laivu tiesiog į New Yorką. Havre sužinojau, kad tas "kažinkoks" laivas nors išplauks tuojaus bet pasieks New Yorką tik po dešimties dienų. Man patarė, kad palaukčiau Prancūzijoje tris dienas ir ketvirtą išplaukčiau vienu milžinišku laivu, kuris į keturias dienas pasieks New Yorką ir tokiu būdu greičiau manė ten nuvež, negu tas "kažinkoks" laivas. Pravažiavimo kaina ta pati. Sutikau ir per šias tris laisvas dienas nutariau aplankyti Liurdą. Nuvažiavau į Paryžių o iš ten pigiausia kaina nukeliavau į Liurdą, praleidau ten prieš šv. Marijos grotos vakarą, naktį ir rytą, atlaikiau šv. Mišias, paskubomis sugrįžiau į Havrą, įlipau į milžinišką laivą ir po keturių dienų jau buvau New Yorke.

Prisistatęs laukiančiam manęs viršininkui, išgirdau, kad jis tik po poros dienų tikėjosi mane pamatyti. Aš jam pasisakiau, kad keliaudamas buvau užsukęs į Liurdą. Vietoj pagyrimo gavau

barti. Mat, viršininkas buvo labai taupus vienuolis, kuris nepasiduodavo jokioms pagundoms ir jokiam žingeidumi, kur reikėtų bet kokius pinigus mokėti. Aiškinau jam, kad kelionė per atlantą dėl to nei kiek brangiau nekaštavo, bet jis atsakė, kad visgi į Liurdą traukinys mane uždyką nevežė; o be to ekonomiškiau būtų buvę per dešimtą dienų mažesniame laive uždyką maitintintis negu dideliame tik keturias dienas. Jis ne tik mane išbarė, bet dar laiškų apskundė tėvui generolui Matulevičiui, kad esu perdaug išlaidus, leidžiu pinigus kur nėra būtino reikalo, kad neturiu neturto dvasios.

Po keletos dienų gavau laišką nuo Tėvo Matulevičiaus kuriame man pranešė, kad jis mane išteisina ir apgina prieš viršininką, laikydamas mano vizitą Liurdan tinkamu dalyku. Maniau, kad tuo viskas pasibaigė. Bet ne. Mano naujas viršininkas labai megdavo lošti šachmatais, ir puikiai tą žaidimą mokėjo. Šį sugebėjimą jis paveldėjo iš savo tėvo, garsaus šchmatininko Varšuvoje. Aš mokėjau lošti šachmatais, bet tik šiaip-taip.

Važinėdami per visokias parapijas mu-
du visą laisvą laiką pašvesdavom šach-
matams. Aš lošiau tik iš mandagumo,
nes niekadoms neturėjau jokios vilties ko-
kią nors partiją išlošti.

Bet štai, vieną dieną, sugrįžę iš
bažnyčios dar prieš piet, kaip paprastai,
pradėjom lošti ir aš netikėtai išlošiau.
Iš to per pietus buvo daug juokų ir gra-
sinimų. Kuogreičiausiai po piet atsise-
dom lošti — ir aš vėl išlošiau. Mano
partneris baisiai susinervavo ir trečią
partiją pralošė. Ketvirtą partiją lošė
kuoatsargiausiai net porą valandų ir

7 taip pat pralošė. Ir penktą, paskutinę,
prieš pat vakarienę irgi pralošė. Jo nu-
sistebėjimui žodžių pritruko, o aš tik
tiek pastebėjau: “Žinote, Tėveli, kodėl
aš šiandien toks laimingas? Matote,
šiandien yra 11 diena Vasario, t. y. diena
Marijos pasirodymo Liurde. Jūs mane
išbarėte už aplankymą Liurdo pakeliui į
Ameriką. Štai šiandien Marija man pagel-
bėjo. — “O, ką čia bendro turi vienas su
kitu?” atsakė jis. Vienok pats, gryžda-
mas Europon užsuko į Liurdą. Lošem
nekartą ir po to, bet jis vis buvo stipres-
nis.

VASARIO 16 MININT

Kun. J. Svirnelis, Misijonierius Indijoje

(Žiūr. pradžia pereinam numerį)

Tačiau baudžiamą panaikinus, ir pa-
prastas darbininkas pasijuto savaran-
kiškas pilietis, sugebąs galvoti ir page-
rinti savo ūkį ir pasiekti mokslo. Pama-
žu ėmė sprogti pirmieji tėvynės atbudi-
mo šviesos pumpurai. Sužydo pirmieji
naujos lietuviškos kultūros žiedai. Bet
neilgam. Ir vėl netikėtas smūgis krito
ant Lietuvos galvos. Rusijos jungas ir
vėl ėmė slėgti ant bejėgės Lietuvos pe-
čių. Atėjo priespaudos laikai. 1864 m.
uždraudė Lietuviams vartoti knygas ir
laikraščius rašytus savo kalba. Ne tik
mokyklose, bet ir bažnyčiose, ir net na-
muose, ėmė drausti gimtąją kalbą. Įsi-
vyravo visur svetima dvasia. Rodėsi
kad senoji karta eidama į kapus nusi-
neš ir lietuvių tautos dvasią. Bet ne.
Taip nebuvo. Stipresnė jėga gali paveik-
ti kūno jėgą, bet dvasios gi — niekadoms.
Senoji karta žengė į kapus, taip, jų kū-
nai puvo kur tolimojoje Siberojoje, juo-
dųjų anglių kasyklose, ar miškuose, dėl
savo tėvynės nepriklausomybės, tačiau
jų dvasia liko nemirtinga, skaisti, lietu-
viška, skatinanti jaunąją kartą aukotis
kilniems idealams, tėvynės meilei, jos
gerbūviui, duodanti jėgos skinti sau
naują laisvės kelią.

Tautinio atbudimo banga ėmė pa-

mažu plūsti ant kiekvieno luomo. Ypač
iš liaudies kilusieji inteligentai išsiskir-
tę po Petrapilio, Maskvos, Rygos ir Til-
žės gimnazijas ir universitetus pradėjo
būrtis į draugijas, svarstyti lietuvių
tautos būtiniausias reikalus, steigti lie-
tuviškus laikraščius kaip: Aušrą, Kal-
vį Melagį, Varpą ir daug kitų, per ku-
riuos nešė lietuviams lietuvišką dvasios
jausmus, ugdė jų širdyse tėvynės meilę...

Taip per šimta su viršum metų Lie-
tuvą laikė prispaudęs dvigalvis priešų
aras. Lietuva kentėjo. Tačiau kančia ir
vargas jos dvasios neužslopino, ji vilties
neprarado. Lietuva giliai tikėjo, daug
dirbo, narsiai kovojo, ir štai, tos kovos
vaisiai-Nepriklausomybės atgavimas.

1918 m. baigėsi Didysis Karas. Ru-
sijos galybė liko sutriuškinta. Jos ka-
daisė pavergtosios tautos ėmė bruzdėti,
reikalauti sau laisvės. Prisikėlimo diena
artinosi ir Lietuvai. Ėmė plisti laisvės
idėjos. Ėmė busti ir burti savo jėgas lie-
tuviai. Inteligentija dar smarkesniu
tempu ėmė varyti tautinį darbą. Ir Pet-
rapilis, Maskva, Ryga, Marijampolė, Vil-
nius, — tai centrui, kuriuose augo, stip-
rėjo ir klestėjo pirmieji Nepriklauso-
mybės šviesos nešėjai: Simanas Daukan-
tas, vyskupas Motiejus Valančius, Anta-
nas Baranauskas, Petras Vileišis, Dr.

Jonas Basanavičius, Petras Kriaučiūnas,⁸ Kun. Silvestras Gimžauskas, Martynas Jankus ir šimtai kitų didžiadvasių vyrų, kurie pasišventę tėvynės labui skleidė atbudimo dvasią, skatindami lietuvius pabusti, atsistoti prieš arą ir pradėti dirbti naujam Lietuvos gyvenimui.

Tais pačiais metais, susirinkęs Didysis Vilniaus Seimas, su Dr. J. Basanavičium priešaky, paskelbė Lietuvą Nepriklausomą. Tai buvo pergalė. Deo gratias. Lietuva Nepriklausoma Lietuva jau laisva. Nušvito Lietuvos padangė. Užtekėjo gyvybės saulė. Suskambo laisvės varpai. Džiaugsmo banga užliejo kiekvieno lietuvių širdį, pripildė ją meilės, drąsos ir savęs pasitikėjimo jausmais. Auksiniuose saulės spinduliuose jau plevėsavo Lietuvos trispalvė, kuri reiškė lietuvių tautai kovą, pasiaukojimą, viltį.

Lietuva, kuriai jos priešai kasdavo grabą ir norėjo ją visiškai palaidoti, atgijo, garbingai prisikėlė naujam gyvenimui. Lietuviai ėmė vienytis, rikiuotis. Jų ryžtingumas ir pastangos nenuėjo veltui, nežuvo. Šimtai tūkstančių jos garbingų sūnų ir dukrų nekaltai pralietas kraujas dėl savo žemės, tikėjimo ir gyvenimo, ėmė išdyginti gausingus vaisius.

Tai, be abėjo, garbingas ir niekad nepamirštas Lietuvos istorijos laikotarpis. Jis kiekvienam primena ir rodo,

kaip lietuviai mylėjo savo žemę, kaip jie dėl jos kovojo, ją gynė ir dėl jos kentėjo...

Bet štai Lietuvai ateina dar kartą pragaištingas smūgis. Antrojo Didžiojo karo audra, jau nuo 1941 m. pradžios, ėmė be gailesčio ją plešyti, ardyti jos vienybę, blaškyti, kaip rudens lapus, jos sūnus ir dukras po visus pasaulio kraštus. Lietuva yra pavergta brutališkos komunizmo jėgos. Ji kenčia, dar iki šiol negirdėtą kankinio kančią, savo pačioje tėvynėje; kenčia Rusijos gilumoje, Sibiro kasyklose; jie kenčia ir kitų kraštų sto vyklose aukodami savo gyvybę Lietuvos išlaisvinimui.

Minėdami šią dieną, kiekvienas mūsų tesemia dvasios stiprybės iš mūsų tautos garbingos praeities, ir tie narsūs kovotojai dėl jos nepriklausomybės teparodo kelią ir mums, kaip ir mes turime pasiaukoti kilniems tėvynės idealams, visomis jėgomis dėl jų kovoti ir juos atsiekti.

Lietuva šiandien yra pavergta ir laikoma "vergų tauta", tačiau jos sunkumų pilnas gyvenimas dar nerodo jos paskutinį galą. Ne. Tie sunkumai tik paruoša mūsų naują kartą naujoms kovoms, naujiems siekiams, naujam garbingesniajam gyvenimui, nes Lietuvai dar lemta gyventi, kovoti ir garbingai laimėti.

Iš Marijonų Kunigų Seminarijos Veikimo

SAUSIO 28 d. Seminarijoje įvyko šventos atminties Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus 25 metų mirties sukakties paminėjimas. Susirinkimą atidarė seminarijos Rektorius kun. Dr. J. Vaškas. Ižanginėje kalboje davė jis trumpą apžvalgą apie Tėvų Marijonų veiklą Amerikoje. Paskaitai skaityti buvo pakviestas kun. V. Bagdanavičius, "Laivo" Redaktorius. Paskaitos turinys: Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus-Matulevičiaus asmenybės įvertinimas. Prelegentas labai vykusiai pastebėjo, kad nė vienas žmogus nėra teisingai įvertinamas šioje

žemėje, nes nėra vispusiškai pažįstamas. Ir mūsų tautos didžioji asmenybė Arkivyskupas Jurgis iki šiai dienai nebuvo ir nėra pilnai įvertintas. Kalbėtojas nušvietė du Arkivyskupo Jurgio didžiuosius darbus: Marijonų Kongregacijos atkūrimą ir Lietuvos Bažnytinės Provincijos įsteigimą. Sąryšyje su šiais dviem dideliais darbais kalbėtojas pavaizdavo ir dvi galimas pagundas, kurias Arkivyskupas Jurgis turėjo nugalėti. Pirmoji pagunda, — tai iš Petrapilio Akademijos inspektoriaus garbės žengti į aukštąją bažnytinę karijerą caristinėje imperijoje. Ši garbė nesuviliojo ga-

baus Akademijos profesoriaus ir inspektoriaus. Jis pasiryžo susidėti veik su mirštančiu Marijampolės vienuolyne žmogumi, kad taip galėtų išgelbėti ir atkurti žūstančią kongregaciją. Antroji pagunda galėjo būti vyskupu esant Vilniuje, — tai pasiduoti didžiajai tolaikinei lenkų srovei ir nepaisyti lietuvių reikalų. Bet trokšdamas Dievo garbės ir Bažnyčios gerovės Vilniaus Vyskupas nė jokiai tautinei srovei nepasidavė ir su visu sielos ramumu atsisakė Vilniaus vyskupo sosto. Tuoju po to šv. Sostas paskyrė Arkivyskupą Jurgį Lietuvai apaštališku Vizitorium. Sugriuvo carų imperija, kėlės mažos tautos, atsisakė Vyskupas Jurgis Vilniaus šitmetinio vys-

9kupų sosto, ir Laisvoje Lietuvoje išaugo Bažnytinė Provincija. Kalbėtojas įžvelgė šventos atminties Arkivyskupo Jurgio veikime ryškų Dievo valiai atsidavimą. O tokių žmonių darbai ir asmenybė nė po mirties neišblėsta. Tokios tai mintys buvo kun. V. Bagdanavičiaus paskaitoje.

Paskui kalbėjo Gerbiamas Tėvas Provincijolas V. Atkočius. Jis iškėlė Arkivyskupo Jurgio dvasinę kultūrą, kurią jamžino velionis savo knygoje, vadina moje Marijonų Konstitucija. Paminėjimas buvo baigtas pakilioje nuotaikoje su Tėvo Provincijolo paskatinimu sekti didžiuoju mūsų Dvasios Tėvu visuose darbuose.

V. R.

LAIŠKAI IŠ PRAGARO

12.

S. C. Lewis

Mano mielas Griežle,

Nėra abejonės, kad tau sekasi. Aš tik bijau, kad tu, norėdamas pacientą dar labiau paskubinti, jo nepabudintum ir jis nepastebėtų, kur esąs. Ir tu ir aš, mes gerai žinome, kur jis ištikrųjų yra. Bet mes neturime pamiršti, kad jam viskas atrodo visiškai kitaip. Mes žinome, kad mes pakeitėme jo bėgimo kryptį ir kad dabar jis vis labiau ir labiau tolsta iš Priešo orbitos. Bet jis privalo manyti, kad tie jo gyvenimo pakitėjimai yra tik menkas ir atšaukiamas dalykas. Jam negalima duoti progos įtarti, kad jis, nors lėtai, bet tolsta nuo saulės į šaltas ir tamsias pakraščio sritis.

Dėl tos priežasties aš beveik džiaugiuosi, kad jis dar vaikščioja į bažnyčią ir praktikuoja sakramentus. Aš suprantu, kad iš to yra nemaža pavoju. Bet tai vistiek yra mažiau pavojinga, negu leisti jam pastebėti, kad jis jau yra netekęs tos dvasios, kurią turėjo pirmaisiais mėnesiais po atsivertimo. Kol jis laikosi išorinių krikščioniško gyvenimo papročių tai, nepaisant naujų pažinčių ir nau-

jų malonumų, jis gali išsaugoti pažiūrą, kad jo dvasinė būklė yra visiškai ta pati, kaip prieš šešias savaites. Ir kol jis taip galvos, mums nereikės turėti reikalo su jo atgaila už aiškiai pažintą nuodėmę. Mes turėsime reikalo tik su neaiškiu (nors ir tai mums nemaloniu) jausmu, kad jis paskutiniu laiku nelabai gerai elgiasi.

Su šiuo neaiškiu paciento sunkumu reikia elgtis labai atsargiai. Jeigu jis pasidarys perstiprus, jis gali pacientą pabudinti ir visą žaidimą sugadinti. Bet iš kitos pusės, jei tu šį jo jausmą visiškai užgniaužtum (nors aš nemanau, kad Priešas iki to prileistų), mes netektume vieno dalyko, kuris tam tikrose aplinkybėse gali būti ir mums naudingas. Jeigu šis jausmas yra juntamas žmogaus gyvenime, bet jeigu yra sukliudoma jam sustiprėti ir virsti tikra atgaila, tai jis turi mums vieną neįkainojamą vertybę. Jis didina paciento nenorą mąstyti apie Priešą. Visi žmonės ir beveik visais laikais tokio nenoro jaučia. Bet jeigu kiekvieną kartą, norint apie jį mąstyti, prisi-

eina susitikti su tamsiu, daugiau ar mažiau aiškios kaltės, debesiu, tai sunkumas apie Jį mąstyti dešimteriojai padidėja. Žmogus tada pradeda nekęsti ir tų progų, kurios Jį primena. Panašiai, kaip praskolinęs žmogus nenori nei matyti savo kasos knygos. Šioje būklėje būdamas tavo pacientas neapleis savo tikėjimo pareigų, bet pradės vis labiau ir labiau jų nemėgti. Jis vengs jų tiek, kiek, neprasilenkiant su padorumu, galima jų išvengti. Iš to bus labai daug naudos. Žiūrėk, prieš keletą savaičių tau reikėjo vargti stengiantis išblaškyti jo dėmesį maldoje. O dabar jis beveik rankas suėmęs tavęs prašys, kad tu atitrauktum į šalį jo dėmesį ir kad jo širdis nebūtų tokia jautri. Jis jau beveltytų, kad jo maldos būtų netikros, nes dabar jis nieko taip nebijo, kaip realaus sąlyčio su Priešu. Jis dabar norėtų gyventi miegančio kirminėlio gyvenimą.

Juo ši būklė bus pilniau įgyvendinta, tuo mažiau tau reikės vargti parūpinant jam pagundų, papuoštų gausiais malonumais. Kai sunkumas ir nenoras susitikti su Priešu jį vis labiau ir labiau tolines nuo tikrosios laimės ir kai gyvenimo malonumai, jaudinimai ir juokai duos jam vis mažiau ir mažiau pasitenkinimo, bet kartu bus vis sunkiau ir sunkiau nuo jų atsiskirti, tai tu būsi įgijęs vieną naują patogumą. Jo dėmesį tu dabar galėsi valdyti betkoku, net pačiu mažiausiu niekniekiu. Tau dabar nereikės jį ieškoti talentingai parašytos knygos, kad galėtum atitraukti jį nuo maldos, nuo darbo ar nuo miego. Dabar tą uždavinį atliks špaltė skelbimų pasenusiame laikrašty. Dabar tu galėsi pasiekti, kad jis linksmintųsi ne tik su tais žmonėmis, kuriuos jis myli, bet ir su tais, kurie jam visiškai nerūpi. Jis galės ištisas valandas kalbėtis apie dalykus, kurie jam yra nuobodūs. Tu galėsi padaryti ir taip, kad ilgą laiką jis iš viso nieko neveiktų. Dabar tu galėsi išlaikyti jį iki išnaktų ne tik triukšmingam pokyly, bet ir šaltam kambary, spoksant į

10 užgesusį židinį. Betkokią sveiką ir reikšmingą jo veiklą tu dabar galėsi nutraukti nieko už tai jam neduodamas. Ir jis tada galės sakyti, kaip vienas buvęs mano pacientas kadaise pasakė atvykęs čia pas mus: "Dabar aš matau, kad aš didesnę savo gyvenimo dalį praleidau nedarydamas nei to, ką aš turėjau daryti, nei to, ką aš norėjau daryti."

Katalikai rašo, kad Priešas esąs toks stiprus, kad Niekas negalys jo nugalėti. Bet Niekas yra taip pat galingas. Jis turi jėgas pagrobti geriausius žmogaus metus ne tik saldžių nuodėmių būdu, bet ir niūriais minties blykčiojimais, kurių žmogus nežino nei prasmės nei tikslo. Galima padaryti, kad jis savo žingeidumą tenkintų nukreipdamas savo dėmesį į tokį menką objektą, kad net jis pats jo beveik nepastebės. Galima padaryti, kad jis ištisas valandas praleistų barškindamas pirštais, ar belsdamas užkulniais. Jis gali švilpauti melodijas, kurių jis nemėgsta. Jis gali paskęsti svajonėse, kurias įgyvendinti jis niekad ir nedrįstų ir nenorėtų, bet į kurias jis kokia proga įprato. Žmogus yra per daug silpnas ir apsvaigęs, kad galėtų lengvai šių dalykų atsikratyti.

Tu sakysi, kadgi čia yra tik labai mažos nuodėmės. Mat ir tu, kaip visi jauni gundytojai, norėtum kad galėtum pranešti savo viršininkams didelių nusikaltimų. Bet atsimink, kad svarbu yra tik vienas dalykas: kaip galint padidinti tarpą tarp žmogaus ir mūsų Priešo. Visai nesvarbu, kad tos nuodėmės yra mažos atskirai paimtos, bet svarbu yra kad jos visos, paimtos kartu, įstengia stumti žmogų nuo Šviesos ir artina jį į Nieką. Žmogžudystė nėra vertesnė už kortavimą, jei ir kortavimas tą pinklę gali padaryti. Tikriausias kelias į pragarą yra laipsniškas kelias: lengva nuolaiduma, be staigių posukių, be jokių nueito kelio skaičių, be jokių pavojaus perspėjimo ženklų.

Tave mylintis

Dėdė Sraigtas

Kristui ir Bažnyčiai MISIJŲ SKYRIUS

DĖMESIO! MISIJA ARGENTINOS LIETUVIŲ TARPE

ΔNAIS laikais, kai iš Lietuvos dideliais būriais rinktinis jaunimas, berniukai ir mergaitės, ryžesi gyvenimą kurti laisvėje ir dėl laisvės ir savo šventų įsitikinimų nebijoję pakelti jokio vargo, keliavo į Jungtines Amerikos Valstybes, didelė lietuvių daugybė išplaukė nuo Tėvynės dar toliau — į Argentiną. Lietuviai susisispietė tenai daugiausia apie didžiuosius miestus, ypač prie Buenos Aires-Avellaneda, kur šiandien yra Tėvų Marijonų misija. Mūsų tautiečiai atsirado Argentinoj labai sunkiose aplinkybėse. Juos, nemokančius to krašto kalbos, išnaudojo vietiniai gyventojai. Vienas vargas, tai ne vargas, — mūsų lietuviai greit susipažino su visomis krašto gudrybėmis. Bet didžiausius nuostolius turėjo jie pakelti dėl savo tikėjimo. Nebuvo kas juos organizuoja į parapijas. Po Didžiojo karo komunistiškai bedieviškasis elementas pasiekė tolimiausius kraštus, — pasiekė ir mūsų išeivius Argentinoj. Į tą nesutvarkytą aviją su dideliu veikimu įgriuvo bedievybė. Sąmoningi ir nesąmoningi bedievybės agentai naikino mūsų tautiečių širdyse atsivežtą iš tėviškės katalikų tikėjimą. Atsirado bedieviškų laikraštukų, brošiūrėlių, kurios stengėsi mūsų žmones be Dievo "apšviesti". Bedieviškas spausdintas žodis pagavo mūsų žmonių dvasią taip, kad daug kas nesirūpino savo vaikų apkrikštydinti, o apie bažnyčios lankymą tai jau nė kalbos negalėjo būti. Tiesą pasakius, nebuvo nė lietuvių kunigo visoje Argentinoje.

Tą apverktiną būklę pirmą kartą pamatė 1938 m. gerb. Čikagos klebonai a. a. kun. Prel. M. Krušas, kun. I. Albiavičius ir kun. J. Paškauskas. Sugrįžę namo, jie savo išpūdžius iš Argentinos pirmiausia papasakojo Kunigų Vienybės susirinkime Visi sutarė, kad negalima palikti mūsų išeivių be jokios dvasinės

priežiūros. Taigi, rūpestis Argentinos lietuvių religiniu gyvenimu atiteko Tėvams Marijonams, kurie savo misiją įsisteigė Avellanedoje, Buenos Aires priemiestyje. Pirmieji pionieriai buvo kun. J. Jakaitis, kun. K. Vengras ir a. a. kun. A. Andriušis. Su Amerikos lietuvių pagalba išaugo Avellanedoje didžiulė graži bažnyčia, mokykla su sale, vienuolynas ir namai seselėms. Negalėjo vis dėlto mūsų kunigai pradėti apaštalavimo darbo per spaudą. Kai Argentina daugiau susilauke misionierių, ypač kai nuvyko daugiau kunigų Marijonų iš Romos, tai ten misijų darbas įgavo daug platesnį veikimą. Kun. P. Brazys su savo draugais pradėjo leisti laikraštį. Bet pradžia visad yra sunki. Neturi jie ten savo spaustuvės. Laikraščio spausdinimas svetimoje spaustuvėje daug atseina ir sudaro labai didelių nepatogumų. Todėl mūsų kunigai Argentinoj pradėjo vaju dėl naujos spaustuvės. Todėl atėjo ir pas mus į Misijų Klubą šauksmai, kad gelbėtume. Mes daug paramos patyrėme iš savo Bendradarbių-Rėmėjų misijų reikaluose, kai mes norėjome pagelbėti juodukams ir indėnams. Daug gavome aukų indų vaikų išpirkimui. Pirkom vaikus, kurie buvo apkrikštyti ir paduoti katalikiškam išauklėjimui. Būtų labai liūdna, jeigu nesirūpintume savo tautiečiais, kurie kenčia irgi panašų dvasios skurdą. Iš Argentinos misijų skyriaus gauname žinių, kad tenai yra daug mūsų lietuvių nekrikštytų, netikinčių, kurių tėvai buvo katalikai. Jų sugražinimui prie tikėjimo ir prie Dievo geriausia priemonė yra tenai spauda. Tikimės, kad mūsų mieli Bendradarbiai tą misijų reikalą parems aukomis per mūsų Misijų Klubą Clarendon Hills, Ill. Marian Hills Seminary. Mūsų Misijų būrelis iš anksto reiškia savo mieliems Bendradarbiams gilią padėką.

Kun. V. Rimšelis, MIC.

Tėvų Marijonų Bendradarbių 25-tas Seimas

Š Ū K I S:

Lietuviai! Pastatykime į Altoriaus garbę bežengiančiam Arki-
vyskupui Jurgiui Matulevičiui, MIC., amžiną paminklą: spaus-
tuvę, didžiulę salę, vienuolyną ir koplyčią.

V I E T A:

Sekmadienį, Kovo (March 16 d., 1952 m.

Aušros Vartų Parapijos Salėje

2327 WEST 23rd PLACE

Chicago 8, Illinois

D I E N O T V A R K Ė:

10:00 val. ryte pamaldos. Iškilmingas šv. Mišias atnašaus **D. G. kan. Jurgis Paškauskas**, Gimimo Panelės švč. klebonas, už visus gyvus ir mirusius TT. Marijonų Bendradarbius. Šv. Mišių metų visi delegatai, draugijų atstovai ir svečiai bendrai eina prie šv. Komunijos.

Seimo dalyviams pritaikintą pamokslą pasakys **D. G. kun. Jonas Petrėnas**.

12:00 val. atstovams ir seimo svečiams pietūs parapijos salėje.

2:00 val. po pietų — SEIMO POSĖDŽIAI.

Nuoširdžiai kviečiame Didžiai Gerb. Dvasios Vadus, Tėvų Marijonų Bendradarbius, visų Draugijų Atstovus, Profesjonalus, Biznierių, atvykusius iš Tremties — visus Geros Valios Lietuvius, dalyvauti šiame Jubilėjiniame TT. Marijonų Bendradarbių Seime, kuriame bus pranešimas iš 1951 Statybos Fondo Vajaus ir priėmimas 1952 metams TT. Marijonų Statybos Vajaus plano.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Centro Valdyba,

Pirmininkas, PETRAS METRIK

Raštininkės, V. BALNYTĖ ir P. ZAKARIENĖ

Dvasios Vadas, KUN. VINCAS, ANDRIUŠKA, MIC.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Worcesterio vyskupas kalbėjo protestantų ministeriams.** Worcesterio vyskupas J. J. Wright buvo pakviestas Worcesterio ministerių (pastorių) sąjungos pasakyti kalbą per jų sąjungos pietus. Vyskupas pakvietimą priėmė ir susirinkusiems ministeriams kalbėjo apie katalikų ir nekatalikų krikščionių bendradarbiavimą. Vyskupas pasakė, kad visuotinas ir tikras dorinis įstatymas nurodys mums kryptį ir duos jėgos bendradarbiauti kovojant prieš tokias blogybes, kaip sukčiavimai ir šeimos pirimas. "Ištikrųjų reikėtų siekti įvairių religijų komitetų bendradarbiavimo civilinėje ir socialinėje srityje. Visų pirma reiktų pasikeisti informacijomis ir sumanymais, liečiančiais viešuosius klausimus". Socialinėje srityje reiktų tartis ir bendradarbiauti, kad pasiektume didesnių pasekų, negu iki šiol. Vyskupas pabrėžė, kad siekiant visuomeninio bendradarbiavimo, tarp mūsų idejinė kova pasiliks. Nes ji liečia labai aukštus dalykus, būtent žmogaus sielos ir jo sąžinės santykius su Dievu. Ir šioje srityje negalima būti nei lengvapėdišku nei nekantriu.

• **Japonai siunčia savo diplomatinį atstovą pas Popežį.** Japonijos ministeris pirmininkas Joshida, prieš susirenkant Japonijos parlamentui, paskelbė laiką, kada bus pasikeista diplomatiniais atstovais tarp Japonijos ir Vatikano. Ministeris pirmininkas paskelbė, kad Japonija jau nuo 1942 metų buvo atstovaujama Vatikane ypatingo atstovo Ken Harad, bet tai dar nebuvo normalūs diplomatiniai santykiai. Japonijoje šv. Tėvą atstovavo Apaštališkasis Delegatas. Santykiai tarp šv. Tėvo ir Japonijos pradėjo megstis jau 1922 m., kada Japonija juos pradėjo. Du kartus Japonijos budistai sukliudė šių santykių ratifikavimą Japonijos parlamente. Neoficialus Japonijos atstovas Ken Harad buvo karštas katalikas. Jis grįžo Japonijon, kai Japonija pralaimėjo karą.

• **Eucharistija ir taika.** Ateinančios vasaros tarptautinio eucharistinio kongreso visos maldos ir kalbos bus apie taiką. Šv. Tėvas patvirtino, kad pagrindinė kongreso studijų tema yra ši: "Eucharistija ir taika". Pagrindinė tema yra padalinta į 7 sritis: Krikščioniškoji taika; Eucharistija ir taika tarp Dievo ir žmonių; Eucharistija ir žmonijos taika; Eucharistija ir šeimos taika; Eucharistija ir socialinė taika; Eucharistija ir tarptautinė taika; Eucharistija ir Bažnyčios vienybė. Pramatoma, kad kongrese dalyvaus apie 150,000 užsieniečių katalikų iš viso pasaulio.

• **Naujos 85 Vyskupijos.** Katalikų Bažnyčia stiprėja visame pasaulyje. Vien Pijaus XII popiežiavimo metu įsteigta 85 naujos arkicyskupijos ir vyskupijos. Visame pasaulyje dabar yra 1,111 vyskupijų.

• **Pavyzdinga filmų artisto šeima.** Kino "žvaigždė" Horaca Vincent McNally, jau 10 metų dirbą Hollywood'o filmų kūrybos srity. Mokslo jis yra teisininkas, bet nepaprasti vaidybiniai gabumai padarė jį Hollywood'o kino žvaigžde. Jo šeiminis gyvenimas neduoda spaudai jokių gandų, nes jis pavyzdingai gyvena su savo žmona, turi 6 vaikus, kuriuos myli ir kurių krikščionišku išauklėjimu rūpinasi, kaip pavyzdingiausias tėvas. Jis ir jo žmona yra pavyzdingi katalikai, kasdien bendrai kalba rožančių, dažnai eina prie komunijos ir prašo Dievą, kad vienas jų sūnus taptų kunigu. Atrodo, kad Dievas jų maldų išklausys, nes vienas jų berniukas yra labai pamaldus, mėgsta mišioms tarnauti ir sakosi norįs tapti kunigu.

• **Telegrafuoja į dangų.** Kinijoje vienas misijonierius vaikščiojo ties bažnyčia ir kalbėjo ražančių. Policijos viršininkas tai pamatęs jį apkaltino, kad jis ražančiaus pagalba perduoda kam nors slaptas žinias. Kaltinamas kunigas nesigynė. Jis paaiškino, kad tas žinias jis perduoda tiesiog dangui.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Organizuojasi katalikės lietuvės moterys.** Pereitą sekmadienį per Detroito radijo valandėlę — Ona Kaske, (Kasevičiūtė), LRK Moterų Sąjunggos Michigan valstybės direktorė, pasakė kalbą Moterų Sąjungos vajeaus proga. Ji kreipėsi į visas katalikes lietuves moteris, ypač naujai atvykusias iš tremties, ir kvietė prisirašyti prie sąjungos. Baigdamas savo kalbą ji paprašė moteris ir merginas pasiklausti savęs: “Argi tai nebūtų gėda, kad kitų tautų organizacijos auga ir bujoja, o mes, lietuvės katalikės moterys ir merginos, turėdamos tokią kilnią LRK Moterų Sąjungą, nebūtumėm jos nare?”.

• **Lietuvių kalba buvo galima pranešti Kinijos komunistų žiaurumus.** Kunigas A. Karlovičius, Maryknoll misionierius Kinijoje, savo giminėms Chicagoje paprastai laiškus rašydavo angliškai, tiksliai lietuvių kalbą pavartodavo aprašymui komunistų žiaurumų. Nesuprasdami, kas lietuviškai rašoma, komunistų cenzoriai laiškus praleisdavo. Nuo 1950 m. Kalėdų susirašinėjimas tačiau nutrūko, nes visi misionieriai buvo įkaltinti, kankinami ir tiksliai paskutiniu metu laiku paleisti iš kalėjimo, išstremti iš misijų ir Kinijos.

• **Lietuvių parapijos delegacija padarė vizitą Winipago arkivyskupui.** Gruodžio 31 d. Lietuvių Bažnytinio Komiteto nariai — M. Januška, Činga, Bujokas — ir kolonijos kapelionas kun. J. Bertašius padarė oficialų vizitą Winipago arkivyskupui P. Pokock. Pasveikino su Kalėdų ir Naujų Metų šventėmis. Ta proga įteikta dovana: knyga “Vilnius the Capital o Lithuanfia”. Jo Ekselencija arkivyskupas labai maloniai priėmė sveikinimus ir dovaną ir pažadėjo visuose reikaluose padėti. Jis taip pat patvirtino lietuvių bažnytinės bendruomenės savitumą vardu “Missio Catholicorum pro Lithuanis” ir jos kapelionas paskirtas titulu “Missionarius pro fidelibus linguae Lithuanicae” su visomis

misionieriaus teisėmis, pareigomis ir privilegijomis.

• **Katalikiškos spaudos rėmėjas.** Juozas Puplesis, žemaitis, sausio 26 šventė 72-tą gimtadienį. Gimęs Viržūnų parapijoje, Daukšų kaime. Juozas skaudžiai pergyvena Lietuvos okupacija.

Juozas Puplesis į JAV atvyko 1905 m. ir apsisusto Chicagoje Dievo Apveizdos parapijoje.

1921 m. aplankė Lietuvą ir nupirko gražų ūkį. Bolševikai jo ūkį atėmė ir šeimą ištrėmė į Sibirą.

• **Brazilijos valdžia Lietuvos atstovui pripažino ministerio titulą.** Brazilijos vyriausybė oficialiai pripažino dr. Frikui Meieriui Lietuvos Įgalioto Ministerio titulą, nors jis ir toliau pasilieka Lietuvos Charge d’Affaires pareigose, kurias eina jau 10 metų. Šis Brazilijos vyriausybės aktas yra naujas didelio palankumo ženklas Lietuvai.

Dr. Frikas Meieris yra gimęs 1893 m., liepos mėn. 16 d. Klaipėdoje, kur išėjo pradžios ir vidurinį mokslą, augstuosius mokslus ėjo Heidelbergo, Muencheno ir Strasburgo, universitetuose. Baigęs du fakultetu — teisių ir filosofijos, — gavo teisių ir filosofijos daktaro titulą. 1920 m. Dr. Meieris grįžta į gimtąją Klaipėdą. Po 1923 m. sukilimo jis, kaip lietuvių delegacijos narys, kartu su Mažosios Lietuvos patriarchu Martynu Jankum ir kitais klaipėdiškiais Paryžiuje ir Ženevoje kovojo už Lietuvos teises į Klaipėdos kraštą.

Dėl karo netekęs viso turto Lietuvoje, Dr. Meieris iš užsieniuose buvusių savo indėlių likučių įsigijo Terezopolyje (100 km. nuo Rio kalnuose) nedidelį namą su žemės sklypu, kuris, nelyginant lietuviškas kiemas, yra dažnai lankomas kolegų diplomatų bei lietuvių visuomenės. Dr. Meieris yra vedęs p. Valentinaitę, gim. Kaune Jų sūnus žuvo kovoje prieš nacius, kaip britų armijos lakūnas savanoris. Duktė gyvena kartu su tėvais. Visa šeima yra giliai tikintieji ir praktikuojantieji katalikai.

● **Laikraštiniškai atsakingi už tautų likimą.** Sausio 27 d. Aušros Vartų parapijos bažnyčioje buvo pradėta jau papročiu virtusi laikraštinių šventė. Šv. Pranciškaus Salezo, plunksnos darbininkų globėjo, dieną iškilmingas pamaldas celebravo kun. dr. A. Juška, asistuojant T. Borevičiui, S. J., ir T. Miciūnui, MIC. Pamokslą pasakė kun. dr. Baltinis. Jo žodžiais, rašytojai, žurnalistai ir redaktoriai yra tautų vadai ir jie atsakingi už vienokią ar kitokią tautų likimą. Amerikoje vergijos panaikinimo svarbiausiu veiksniu buvo knyga "Dėdės Tomo trobelė", kuri ir šiandien dar skaitoma apysaka.

Po pamaldų tos pačios parapijos salėje įvyko "Draugo" bendradarbių klubo surengtos vaišės. Prie turtingai pakrautų stalų virš šimto artimųjų "Draugo" bendradarbių, žinomų rašytojų, laikraštinių, dailininkų, visuomenės darbuotojų jaukiai ir net linksmi praleido tris valandas.

● **Lietuviai dailininkai amerikiečių meno parodoj.** Šiuo metu vyksta Illinois valstybės dailininkų sąjungos (The All-Illinois Society of the fine Arts) meno paroda, Drake rūmuose, Chicagoje. Parodoje dalyvauja ir trys lietuviai dailininkai I. Šlapelis, M. Šileikis ir J. Pautienius.

● **Renka žinias apie lietuvius kunigus kankinius.** Kun. A. Bendžiūnas, Šv. Kryžiaus parapijos vikaras, Kunigų Vienybės centro valdybos įgaliotas rinkti lietuvių kunigų kankinių istorinę medžiagą bei smulkias biografines žinias ir kankinimų aprašymus. Gerbiami konfratai prašomi turimą medžiagą apie lietuvius kunigus kankinius siųsti jam. Kunigai patys kentėję rusų kalėjimuose ar vokiečių koncentracijos stovyklose, prašomi nusiųsti smulkias kankinimų aprašymus. Adresas: Rev. A. Bendžiūnas, 4557 So. Wood St., Chicago 9, Ill.

● **Pasisekė Balfu vaju.** Dievo Apaizdos parapijos Balof 91 sk. baigė drabužių, avalynės ir pinigų rinkimo vaju. Kun. A. C. Martinkus, parapijos klebonas, pagelbėjo praveisti vaju dažniais paraginimais bažnyčioje, kad žmonės su-

prastų vargstančius lietuvius Vokietijoje, juos užjaustų aukodami drabužius, avalynę ir pinigus. Bažnyčioje surinkta \$170. Drabužių ir avalynės žmonės sukaukojo 1600 svarų. Pinigus rinko aukų lapais devynios poros. Balfu centrui pasiūsta \$541.95.

● **Lietuvis advokatas augstose pareigose.** Advokatas Lawrence Petroschius, 828 Lenox Ave., pakviestas Circuit Court Probation Court pareigūnu Waukegan, Ill.

Advokatas L. Petroschius yra baigęs Notre Dame universitete teisių skyrių su augščiausiu laipsniu. Lankant mokyklą, jis buvo išrinktas advokatų klubo pirmininku.

Adv. L. Petroschius yra vedęs ir augina šeimą. Du jo sūnūs lanko šv. Baltramiejaus pradžios mokyklą, kurią jis pats yra baigęs.

● **Maršalas de Tassigny — lietuvių bičiulis.** Nesenai miręs garsusis Prancūzų generolas buvo gerai žinomas lietuviams, gyvenusiems Vokietijoje pokariniais laikais. Jis sudarė galimybes čiurlioniečiams parodyti viešai ir pagarsinti lietuvių dainos meną prancūzų ir net vokiečių tarpe. Miręs generolas buvo uolus katalikas.

Generolas buvo labai griežtas ir staigaus būdo žmogus. Nuvykęs į Indokiniją su pilnais įgaliojimais tuoj sutvarkė pralaužtą frontą, atmušdamas sukilėlius. Išlipęs iš lėktuvo tuoj atkreipė dėmesį į vieno jauno aviacijos karininko asirietišką barzdą ir davė 5 minutes laiko nusiskusti. Karininkas nieko neatsakė, drausmingai apsisuko ir nuėjo pasi-jauninti.

Prie lėktuvo jį pasitiko jo sūnus Bernardas atvykęs iš fronto, už tai sūnus pulkininkas gavo 15 dienų daboklės.

Kai lietuviai skautai, per džamborė Paryžiuje su dr. Bačkiu nunešė jam į vyr. štabą dovaną (iš medžio išdrožintą vazą), jis ateidamas į laukiamąjį smarkiai trinktelėjo durimis (matyt nepatenkintas, kad trukdomas darbo metu, o nedarbo meto pas jį visai nebuvo), bet paskui maloniai pašnekučiavo ir padėkojo už dovaną.

TĖVAI MARIJONAI šiaurės Amerikoje leidžia tris laikraščius: dienraštį “Draugą”, savaitraštį “Kristaus Karaliaus Laivą”, ir anglų kalboje mėnesinį žurnalą “The Marian”, o pietų Amerikoje laikraštį “Laikas”.

Šia proga kviečiame visus lietuvius, tiek esamuosius skaitytojus, tiek ir tuos, kurie į platų jo skaitytojų skaičių dar nebuvo patekę, užsisakyti “Kristaus Karaliaus Laivą”!

“KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS”

visai pigus savaitraštis, nes metams tekaštuoja tik \$2.00

Rašykite:

L A I V A S
2334 So. Oakley Ave.
Chicago 8, Illinois

Šiuomi siunčiu \$..... užsiprenumeruoti “Laivą” metams.

Vardas .....

Antrašas .....

Miestas ..... Zona..... Valstybė .....